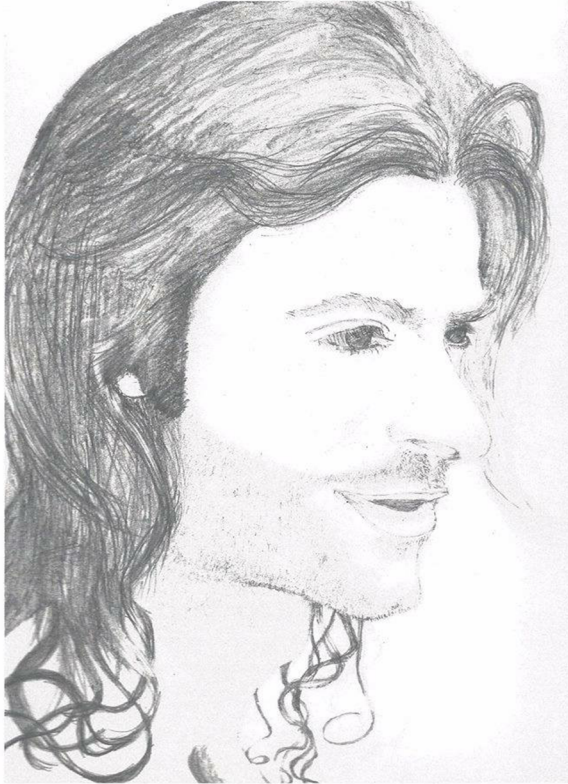

Γιώργος Σ. Κόκκινος

φυγεῖν ἐστί

ΦΥΤΕΙΝ ΕΣΤΙ

Γιώργος Σ. Κόκκινος
ΦΥΤΕΙΝ ΕΣΤΙ

Copyright: Γιώργος Σ. Κόκκινος
Αθήνα - Αύγουστος 2018

e-mail: gkokkk@hotmail.com

Σελιδοποίηση: Θοδωρής Βοριάς
Σχέδιο εξωφύλλου: προσωπογραφία, σχέδιο της Μ. Καρβουνοπούλου.

Επιτρέπεται η ελεύθερη διακίνηση στο διαδίκτυο.

Η αρχή της τρικυμίας

Τι να χωρέσω εδώ μέσα; Τι βαρύς πονοκέφαλος...
σε πέντε γραμμές τη φυγή μου, τη λύπη μου;
ΦΕΥΓΩ!

μικρός ο χώρος μας στον κόσμο ετούτο
κι εμείς δύο κουκκίδες ασημαντότητας στο όριο του
τετραδίου μας

τι νύχτα! ο αγέρας σφυρίζει
κρυώνω, ζεσταίνομαι ... ούτε που νοιάζομαι, ούτε που
ξέρω
οι σκέψεις ατελείωτες, τα διαλυμένα όνειρα κομμάτια μες
το βάζο
το πλοίο έφυγε, το τρένο μας το χάσαμε, πέφτει η βροχή
σιωπηλά
το γεμισμένο ποτήρι με τη βότκα αδειάζει
η σκόνη περικυκλώνει τα όνειρα που γεννήθηκαν και
πεθάνανε σε τούτο το δωμάτιο
που περιμένει ακόμα τον Βασίλη για το δώρο, την
παραμονή στο τζάκι

ξημέρωσε, ο πετεινός λαλεί
μι' αγάπη πέθανε προτού να ξημερώσει
ο ήλιος θ' ανατέλλει για κάθε ένα πρωί
μα τα δικά μας μάτια μέλλουν να τον χάσουν κάποια
ημέρα ...
[όλοι σε τούτη εδώ τη Γη θα βυθιστούμε]
τελειώνει η ζωή, τελειώνει το μελάνι, ο ύπνος με καλεί

τι είναι η ζωή;

να πίνεις δηλητήριο και αίμα και φαρμάκι
το δάκρυ απ' τα μάτια σου να πίνεις σαν κρασί
να κοινωνείς ροδόσταμο και μέλι απ' το κορμάκι
που πέρασε απ' το δρόμο σου, μα ξέρεις, θα χαθεί

το λεωφορείο ξέφυγε και άδειασε ο σταθμός
ακούγεται ένας κρότος που σκίζει όλη την πλάση
φωνάζει ο σταθμάρχης – ΜΗ! κάντε στην άκρη
στις ράγες κάποιος έπεσε και κάνει προσευχή...

[τι σημασία έχει αν το λεωφορείο δεν είναι λεωφορείο
αλλά τρένο, καράβι, ατμόπλοιο, μαούνα, κότερο
ελικόπτερο, αυτοκίνητο, τρόλεϊ, βενζινάκατος ;;;;]

μόνο του σιγοσβήνει το τσιγάρο, πεταγμένο στην
αποβάθρα...

φωνάζει ο σταθμάρχης – ΜΗ! κάντε στην άκρη
στον έρημο σταθμό ένας μονάχα επιβάτης
και δεξιά να περπατά στο βάθος μια κυρία
όπου πατά με δύναμη το ιστορικό τσιγάρο
και κάτω απ' τις σόλες της αδειάζει ένα φουγάρο
και σβήνει απ' το βλέμμα μου κι η τελευταία πνοή του

ΟΙΚΤΟΣ!

...ακούγεται απαλά μία μεθυσμένη μελωδία
που τρέμει και το πάτωμα μπροστά στη μουσική της
τα μάτια μου τα διάβασε σαν ιστορία μία φίλη
και μού 'πε ότι γράφουνε επάνω τους “Μαρία”...

κι αυτό το καταθέτω ως απόδειξη ότι αγάπησα
σαν αθεράπευτα άρρωστος κι ερωτευμένος ναύτης
θαρρώ πως παραστράτησα απ' τα πολλά δεινά της
γι' αυτό σαν τίτλο δίνω την αρχή μίας τρικυμίας

Δεμένοι

Δεν είναι ωραίο να ακούγεται η βροχή του πρωινού;
πάνω στα μάτια και το πρόσωπο να πέφτουν οι ψιχάλες
της
προσμένοντας το χάδι σου, αγάπη μου

μα πιο ωραίο το συναίσθημα να έχεις έναν κόσμο
κλειδωμένο
φυλακισμένο το εγώ σου σε μηνύματα
και την καρδιά παραδομένη σε σκιρτήματα και λόγια
ερωτικά

τις αγκαλιές και τα φιλιά σου ακουμπισμένα
σε πλακόστρωτους πεζόδρομους και υπόγεια περάσματα
που κάθε ημέρα περπατώνται απ' του έρωτα τα βήματα,
τα αισθήματα

το ίδιο συνεχώς το δρομολόγιο. Εκάλη - Κηφισιά
στη μέση η Τατοΐου να ορίζει την απόσταση, αγάπη μου
και οι άνθρωποι περαστικοί, να μη μας ξέρουν
μονάχα ζευγαράκια ερωτευμένα να καρφώνουνε το
βλέμμα τους με μιας που σε φιλώ
και είναι μέρες που όλο τούτο δε μας φτάνει...

περάσαμε τα σύννεφα, πατήσαμε ουρανό
διαλύσαμε και χτίσαμε ξανά τα ίδια όνειρα για να 'χουμε
πορεία

φορές που σφίγγοντας το χέρι σου στη στάση του μετρό
τα κάστανα μετρούσαμε ψημένα, στο σταθμό
κι οι μνήμες πάντα ερχόντουσαν στην πρώτη γνωριμία

ώσπου τα δάκρυα στερέψανε και πήγα στο γιατρό
του είπα, περιέργως έχω πάψει πια να κλαίω
συνήθισα τα δάκρυα και τώρα αναπολώ
τις μέρες που τα μάτια μου φλεγόντουσαν για εσένα

κι αν φταίω που σ' αγάπησα κι ακόμα σ' αγαπώ,
συγχώρα με
μα έμαθα ν' αφήνομαι ολόκληρος εγώ
και να 'χω μιαν απαίτηση παρέα να ζητώ
να παίρνω όσα κέρδισα με κόπο χωρίς να 'ναι χαρισμένα
ούτε ένα

μα εσένα που σε κέρδισα με την αξία μου
και στη ζωή σου και στο θάνατο, μπροστά σου θα με
βλέπεις

τα μάτια μου, το βλέμμα μου, τα χείλη μου
είτε γελούν, είτε σου κλαίνε, θα σου λένε

τον κάθε στίχο που έγραψα, την κάθε νότα, συλλαβή
την κάθε λέξη ερωτική που αμόλησα
την κάθε στάλα, την οσμή, τη γεύση της αγάπης θα σου
λένε

κι αν όλα αυτά δεν σου αρκούν, αγάπη μου
θυμήσου πόσο όμορφα ακούγεται του πρωινού η βροχή
και πέφτουν οι ψυχάλες της στα μάτια μας κι αγκάλιασέ
με...

Η καρφωμένη προσευχή

Ξεκίνησα μίαν ώρα για ένα μακρύ ταξίδι
πιο μακριά να φτάσω απ' τη δική μου Ιθάκη
εφόδια δεν κράταγα στους ώμους, μήτε στις τσέπες μου
ψωμί

αγάπη είχα φορτώσει τις βαλίτσες μου
λατρεία απ' τη λατρεία μου, στο κόκκινο δισάκι
τεράστια τ' αποθέματα υπομονής κι ελπίδας μες τα
σπλάχνα μου

κομμάτια εφημερίδας μες τις τσέπες
που λέγανε για μια χαμένη αγάπη, που άργησε να 'ρθει
ο δρόμος που περπάτησα, χιλιόμετρα
με ορθάνοιχτα τα μάτια και τ' αυτιά να μη τον χάσω

κι όπου έβρισκα μικρές τριανταφυλλιές
προσκύναγα το χώμα τους, κάνοντας μίαν ευχή
να φτάσω μ' όση δύναμη μου απόμεινε τα μάτια σου

θα έμοιαζα, αλλοτινούς καιρούς, σαν κυνηγός πολύτιμων
κι αστραφτερών πλασμάτων
που όμοια τους δεν γέννησε η γη μες στους καιρούς
σαν ένας κλέφτης διαμαντιών στο όρος του Καυκάσου
εκεί που είναι αδύνατο να βρεις τριανταφυλλιές

τα πέταλα συνέλεγα μ' αγάπη ένα προς ένα
τα φύλασσα σ' ένα πουγκί πιο ροζ κι από τα χείλη σου
πιο κόκκινα λουλούδια κι απ' το αίμα του κορμιού σου
πιο πορφυρά κι απ' τα φιλιά που μ' έκαναν παιδί

αρώματα δε φτιάχνονται μ' οσμή παραδεισένια
γιατί όποιος το άρωμά σου έφτασε να πιει
στη ζάλη απ' το μεθύσι του, κόλλησε η σκιά σου
και γίνηκε κομμάτι απ' το κορμί σου, το κορμί

συνέλεγα στους σάκους μου αρώματα
να δένουν, να παντρεύονται μ' αγάπη απ' την αγάπη
να σμίγουνε, να ενώνονται λατρεία με γινάτι
κουράγιο να βαπτίζονται, καρτέρι, επιθυμία
κι εμείς κάποια νυχτιά να τα φορέσουμε στο σώμα

μα ο δρόμος που κινήσαμε, λέγεται Αθανασία...
πολλά τα σταυροδρόμια και μας πλάνεψαν
δεξιά φραγκοσουκιές και βάτα με κοχύλια
πιο πέρα η μαύρη θάλασσα, στην άκρη η ελπίδα

στ' αριστερά ένα κάστρο με ξερόλες αυλικούς
ιπτάμενους γαιδάρους, χιμπατζήδες μ' αλυσίδα

στο δρόμο μου δεν είδα μήτε ιππότες ή σοφούς
πριγκίπισσες με στέμματα, παρά με μια χλαμύδα
που έκρυβε ανεκτίμητα διαμάντια απ' τους εχθρούς
τριγύρω απ' την καρδιά, μιαν ηλιαχτίδα

τι άλλο να σου πω; περπάτησα χιλιόμετρα
τ' αυτιά μου τυμπανίζουνε ακόμα από φωνές
σκληρά τα λόγια που είπανε σε μι' άγραφη σελίδα
καλύτερα να μου έσχιζαν το σώμα από πετρίες

αλλά τι λέω! έτσι δε θα 'βλεπα ποτέ ξανά τα μάτια σου
δε θ' άκουγα τον ήχο απ' τη φωνή σου
θα έμοιαζα με άγγελο τριγύρω απ' το κορμί σου

να σου φυλάω όνειρα που φτιάχναμε μαζί
τα κάλλη σου να κρύβω, σα γυμνώνεις την ψυχή σου
στον τοίχο, η καρφωμένη προσευχή

τώρα που ζω δε θα γιορτάσω, γιατί λείπεις
λείπω κι εγώ, σα πεινασμένος σκύλος απ' το σπίτι σου

τώρα κι αν ζω είμαι νεκρός, μακριά απ' τη φωνή σου
κι απ' των χειλιών σου το φιλί, όσο δεν πίνω, σβήνω

είμαι νεκρός γιατί πλησίασα το άπιαστο κι ήθελα να τ'
αρπάξω

κι αφού το άπιαστο δεν πιάνεται, κοίτα πως
καταστράφηκα

κράτα μονάχα το πουγκί να με θυμάσαι
κι όταν θα βρίσκεις τμήματα απ' τις σάρκες μου στους
δρόμους που διαβαίνεις
πρόσεξε! τ' άπιαστα όνειρα να μη μου τα ζηλεύεις

τώρα που ζω δε θα γιορτάσω, γιατί λείπεις
είμαι νεκρός πάνω στον τοίχο, η καρφωμένη προσευχή!

Σιωπηλή διαμαρτυρία

Εκ των κλασμένων μου ονείρων και πατημένων
ψευδαισθήσεων
κάνω απόψε σιωπηλή διαμαρτυρία...
για όλα εκείνα τα ανήκουστα που βολοδέρνανε στο
ασυνείδητο
γι' αυτό κι οι λέξεις που θα πω θα 'ναι απόφρες και ένρινες
σαν πετριές στη γλώσσα...

(...τι κρίμα ρε γαμώτο, να μην έχω μια γραφομηχανή
να μου βγαίνει και το νεύρο με το 'ντιν-ντιν-ντιν'
να χτυπάω έτσι αλόγιστα τα πλήκτρα..)
μισή κλανιά για τ' όνειρο που μου το κλέψανε
μισή ζωή που την σπατάλησα σε ψευδαισθήσεις
-μισός εγώ, μισή εσύ- κι όλοι μαζί ένα μισό απ' το
ολόκληρο

μισή κι η τούρτα στο ψυγείο...
κι αυτό το ποίημα -νεανική μου ανάμνηση- να μου το
σημειώσεις κάπου
πριν να λήξει η αξία του
τουλάχιστον να το κρατήσουν στην επόμενη ζωή για την
αποφυγή του ανεκπλήρωτου...

βρέχει απόψε παγωμένες σταγονίτσες
που πέφτουν πάνω σε θλιμμένα πρόσωπα με σκυθρωπά
προσωπεία
και μοιάζουν σα να πλησιάζουν τα Χριστούγεννα ένα
πράγμα...

ψηλάφισα το στήθος σου και είδα να εξέχει
μία καρδιά σαν ένας όγκος κακοήθης
-λες; να πλησιάζει έτσι η θνησιμότητά μας;-
και πάνω απ' τα φτερά σου ένα φωτοστέφανο!

για δες, σου έγραψα και ποίημα, μικρό σκατό!
λες και σε γέννησα εγώ...
Μα ναι! Εγώ σ' έχω γεννήσει...

εγώ ξεκίνησα την ευτυχία σου, τα όνειρα και τη ζωή σου
κι εγώ τη διέκοψα
για να τη συνεχίσεις με τον δικό σου πάντα τρόπο...

Ξέρεις; εκεί που συναντώνται οι μπουγάδες μας
και με ένα περίεργο τρόπο συγκρούονται τα εσώρουχά
μας
-ενίοτε και τα εσώψυχα-
όταν απαντώνται με τρόπον 'ρητορικόν'
-"βάλε πέντε κιλά γαρδένιες κυρ-Στέφανε, θα το
κάψουμε απόψε..."

Όλοι οι μόνοι μαζεμένοι, μ' αδειανές τις τσέπες,
διηγούνται ιστορίες
κι έχουνε στήσει πηγαδάκι έξω απ' την πλατεία
κι εγώ ψηλάφισα το στήθος σου κάτω απ' τις παγωμένες
στάλες
να σου ζεστάνω την καρδιά...
-που είσαι; μ' ακούς; ...παγώσαμε!

Δε βγαίνει ούτε ένα άναρχο φωνήεν...
Και τα 'λεγα! Θα ψυχρανθούμε...

τόσο που φτάσαμε να μοιάζουμε παγάκια
και μέσα στο πιετό, πιωμένων τεντιμπόηδων, να
κολυμπάμε
έχοντας γίνει μια σκιά μες το βρακί τους..
(..να σου γαμήσω! Σε μία γραφομηχανή, θα βάραγα
αυτήν αντί γι' αυτούς!)

Σου έγραψα και ποίημα, μικρό σκατό
γαμήθηκαν οι λέξεις και αλλάξαν πορεία..
πλέον το ρήμα 'Αγαπώ' το βρίσκεις μοναχά χωμένο σε
μια γευστική καπότα
όπως το ρήμα 'Λατρεύω' σε μια τούρτα σοκολάτα
βουτηγμένο
και το ρήμα 'Ερωτεύομαι' να έχει παραδόξως πέντε
εραστές ταυτόχρονα!
Εκ των κλασμένων μου ονείρων και πατημένων
ψευδαισθήσεων
κάνω απόψε σιωπηλή διαμαρτυρία...
-αλλάξαν οι εποχές και οι καιροί-
και πλέον σου γαμάω την ψυχολογία από απόσταση
μεγάλη
με τα κουμπάκια του πληκτρολογίου μου

κι εσύ, να με διαβάξεις από μίαν άγνωστη χώρα μακριά
και να με σκέφτεσαι
-νικήθηκαν οι αγάπες και οι έρωτες τόσο άδοξα-
που ξέχασε ο ιστορικός να μας συμπεριλάβει στη
βιβλιογραφία
δυο άγνωστοι, σ' ένα αχανές μπουρδέλο...

Θε μου, τι μαλακίες λέμε κάθε μέρα ο ένας στον άλλον;

Μας έφαγε η ευγένεια, ο ευπρεπισμός και οι γαμίκουλες..
τούτη η χώρα γέμισε με ανείπωτα στα χείλη!

-να βγει έτσι απρόσμενα το ασυνείδητο και να προτάξει
τα βυζιά του!-

Μολόγα την αλήθεια ΡΕ! Μολόγα την αλήθεια...

-που είσαι; μ' ακούς; ...παγώσαμε!
δε βγαίνει ούτε ένα άναρχο φωνήεν..
Και τα 'λεγα! Θα ψυχρανθούμε

Ευχαριστώ την χώραν μου

Τις ανοικτές τις πλάτες μου κοιτάζω
φτερά δεν μου 'δωκεν η πλάση
μα σαν φτερούγες αγκαλιάζω το φευγιό μου, με τα χέρια
-γνωρίζεις τι θα πει να ζεις στο περιθώριο
απολειφάδι, έρμαιο πεταγμένο αποπαίδι;-
γνωρίζεις τι θα πει να 'χεις τη θέληση
αλλά με φόρα να σου κόβουνε τα χέρια;

ευχαριστώ την χώραν μου που με δίδαξε
πως κάθε πλούτος φέρνει σιμά του κι άλλο πλούτο
κι ο κάθε κλέφτης, κάθε ψεύτης που λαιδορεί ένα κομμάτι
απ' το αμπάρι
απομυζάει ένα κομμάτι απ' το δικό μου
και το δίκιο...

ευχαριστώ την χώραν μου που προσέφερε
τριάντα χρόνια ανεπρόκοπης και ρέμπελης χασούρας
και άλλα δέκα ξέγνοιαστης τεμπελιάς εις το ταμείον
ανεργίας

ευχαριστώ λοιπόν που με ορφάνεψε
κι ενώ υπηρέτησα εις τα καθήκοντά μου ως στρατιώτης
από ανθρώπους, φίλους κι εχθρούς με εγκατέλειψε
δημιουργώντας μου μια σχέση αφραγκίας με το γίγνεσθαι

καθότι αι οικονομικοί παράγονται
τοιουτοτρόπως τέμνονται εις μίαν παράλληλο ευθείαν
όταν το τετράγωνο της υποτείνουσας ισούται με το
άθροισμα
των τετραγώνων των δύο κάθετων πλευρών

αι εργοδότηι φέρθηκαν πούστικα
κωλομπαράδες και γαμιόντουσαν σε κάθε ευκαιρία
καθότι πρώτευεν το κέρδος απ' τον ανθρώπινο παράγοντα
εις την τσέπη των...

τ' αρχίδια μου κουνιόντουσαν δεξιά κι αριστερά
ώσπου στο τέλος εν κατακλείδι συμπέρανα πως οι
πολιτικοί τα παίρνουν
δια να κυκλοφορεί ρευστόν στην αγορά
και μέσα στο τσεπάκι μου ας μην βρεθεί ούτε τάλιρον

πως διάλοιο ξεπέσαμεν εμείς οι ποιηταί;
που πρώτοι απ' τους αρχαίους δώκαμε πολιτισμό εις το
πλήθος
και θέσαμεν ωσάν παρακαταθήκη, αφήκαμε την
πρωτοπόρα λίθο
κι οι επόμενοι αντέγραψαν χωρίς καν δισταγμό
το life style της ζωής ώστε να γίνει μόδα...

βουλιάξαμε εις τα σκατά, αλλά βρε δε βαριέσαι...!
καθότι απωλέσαμε κεκτημένα δικαιώματα
πρηστήκαμε, αφεθήκαμε, βουλιάξαμε σε τέλημα
χαμένη πάει αυτή η γενιά με όλο το συρφετό της
και η Μαγδάλω κλαίγεται ακόμα πλάι στο μνήμα

στον πούτσο μας πενήντα χρόνια ακόμα ανεργίας
χωρίς επίδομα, λεφτά, χωρίς τ' αρχίδια μου τα δυο
περμένοντας μια κωλοθέση ακόμα διορισμού στο
διαβλητό τους σύστημα
καβάλα παν στην εκκλησιά, καβάλα προσκυνάνε
κι απάνω εις τον κόρφο τους κρεμιέται ένα φουστάνι
καθώς ετούτο σέρνει όλο τον πλούτο της φυλής...

ευχαριστώ την χώραν μου που με κρέμασε
σε μια ντουλάπα ως ρούχο, ξεχασμένο
με ναφθαλίνη με προμήθευε δια να πιστεύω πως
φροντίζομαι
καθότι ναφθαλίνες προμηθεύτηκε από έναν 'άξιο'
προμηθευτή
κι άλλες ανάγκες πως δεν έχω, με ορμήνευσε

τις ανοικτές τις πλάτες μου κοιτάζω
φτερά δεν μου 'δωκεν η πλάση
μα σαν φτερούγες αγκαλιάζω το φευγιό μου, με τα χέρια
κι αναφωνώ πως ό,τι είχα να το πράξω, το δοκίμασα
και πως απαύδησα μ' όλο τον παραπάνω οχετό
εώς και πληγώθηκαν τα αισθήματά μου
δι' αυτό και πλέον αποσύρθην...

Πλοηγός

Εδώ, που βασιλεύει ακόμα ο καπνός και η σκόνη
βούλιαξα την καμπούρα μου στο στρώμα του κρεβατιού
όπως άλλωστε έμαθα σκυφτός να οδεύω
και να ξοδεύω λόγια πεταμένα

βούλιαξα την καμπούρα μου
να βρει γαλήνη το ταλαίπωρο πνεύμα μου
να κλείσω τα μάτια
και να βυθιστώ στις αναμνήσεις...

πώς να γδυθώ και πώς να βγάλω από πάνω μου
οκτώ περιέργα
-ερωτικά χρόνια-;

πρέπει να σκίσω τις σάρκες μου
να κομματιάσω την ψυχή
να γίνουν θρύψαλα οι αναμνήσεις
και να τις ρίξω στα σκυλιά!

Είναι γεγονός, πως όταν μπει στη διαδικασία παραγωγής
της
μια ερωτική σχέση
χάνεται το νόημα της ύπαρξης

πλέον ζεις για δύο - ενίοτε για περισσότερους -
κι όχι μόνο για τον εαυτό σου
κι αυτό παρακαλώ να το σημειώσετε στα πρακτικά
όταν θα γράφετε τη βιογραφία
ενός ματαιόδοξου και ταλαίπωρου αγνώστου
που βρέθηκε στο δρόμο σας και σας παρέσυρε
στη μαυρίλα του...

"...τα νύχια της ξεπρόβαλαν μαύρα και κοφτερά, να
πνίξουν ό,τι ζήσαμε κι όλες τις προσδοκίες
προσπάθησα
αλλά είναι μέρες που την ψάχνω για να βρω σε ποια
καρδιά ανήκω
κι όσο σκαλίζω τη ζωή μου βλέπω άδειες τις ημέρες
μου.."

αυτά κι άλλα πολλά θα διαφημίζονται και θα πουλιούνται
στα δελτία των οκτώ/μισή

μα εσείς να απομείνετε σ' αυτά που θα γνωρίζετε
τα υπόλοιπα είναι για τους σπαταλιστές του χώρο/χρόνου
και για τις ώριμες ατόφιες εφηβείες που γινήκανε
ανάγκες

επίσης, για τους παραδόπιστους θνητούς
που λογαριάζουνε τον έρωτα με ζυγαριά
και τον μετράνε για να δούνε την αξία του σε χρήμα..

Εδώ, που βασιλεύει ακόμα ο καπνός και η σκόνη
σας στέλνω την αγάπη μου, καπελωμένος από ένα μάτσο
βιβλία
που κιτρινίσαν οι σελίδες τους οι αδειανές στο χρόνο
γιατί δεν γράφτηκε ακόμα η παντοτινή ιστορία

κι αυτά που διαβαστήκανε
κλάψανε υγρασία τόση που ξεβάφτηκαν τα γράμματα
χυθήκαν σα τα δάκρυα πάνω στα πατώματα
και μούσκεψε το ξύλο

κι απόμεινε ένα απίστευτο μούδιασμα να τρώει την
ωμοπλάτη μου
που όταν πάω να σηκώσω το κεφάλι
με σφαδιάζουνε τα πεπραγμένα...

Φυσήξαμε που λες, αέρα δροσερό και πρίμα
ωσάν μια πρίμα μπαλαρίνα που κατέστρεψε το πόδι της
κι ανάπηρη μες τους καιρούς, κουτσαίνει
χορεύει prima vista ένα χορό
που θα το χαρακτήριζες 'τζαζιά' σ' ένα ορθάνοιχτο πηγάδι
και τσουπ!

πηδάει η μπαλαρίνα μας, παρθενικά χορεύοντας
στο πρώτο μπαϊράκι..

Ένα ρεφρέν θα σκαρφιστώ για το φινάλε
εκεί που βγαίνει μες το έργο ο χάροντας
και βγάζει τα εργαλεία του για επίδειξη ισχύος

θα βγάλω εγώ λοιπόν ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ το κοφτερό μολύβι
μου
το φρεσκοξυρισμένο

από την ξύστρα που έτρωγε σαράντα/τόσα χρόνια
θα βγάλω το εργαλείο μου
και θα 'ρθω να γαμήσω
τον χάροντα, τον θεό Έρωτα κι όλους τους αυλικούς τους

που δεν λογάριασαν να βάλουνε
κι εμένα στο παιχνίδι
ή που για κακή τους τύχη μ' έκαναν να χάσω τη 'ζαριά'...

κι απέμεινα εδώ που βασιλεύει η μουντίλα
ανάμεσα σε αραδιασμένα, ένα σωρό, βιβλία για την
καφρίλα
που ο κάθε εύπορος αστός, θυμήθηκε να γράψει
κι η τύχη τον ευνόησε να γίνει 'πλοηγός'...

"Υψώσαμε παντιέρα κίτρινη στο μαστροπό καιρό
να ομολογήσουμε τ' ανομολόγητα
και μια και δυο κινήσαμε με βάρκα την ελπίδα
για τα ξένα..."

Ένα πουλί πάνω σε σύρμα

Πικρός καφές, με λίγες βρόχινες σταγόνες για τη γλύκα
κι ένα πουλί πάνω στο σύρμα να φωνάζει
μπούκωσα όλο μου το στόμα μ' αυτονόητα, μα τελειωμό
δε βρήκα

κι όλες οι σκέψεις που θολώναν το κεφάλι μου
γίναν λουρί, σα φίδι, γύρω απ' το λαιμό μου

κι άγχος πολύ, πάνω στα μάτια να τα τσούζει
και σημειώσεις στο χαρτί για να θυμάμαι λεπτομέρειες
εδώ που φτάσαμε, ματώνουν και οι πέτρες
-κι οι αντοχές έχουνε όρια που τελειώνουνε-

οι ευτυχίες θέλουν δύο κι οι δυστυχίες άλλον έναν να
μοιράζεσαι
οι επιτυχίες θέλουν δύο κι οι αποτυχίες άλλον έναν να τις
νοιάζεταιται
σ' ένα πιο γόνιμο επίπεδο, την ύστατη προσπάθεια...

Ακούς; Εδώ αστράφτει, βρέχει όνειρα
πιο βροχερά, πιο μουσικά, πιο γόνιμα
Ακούς; Εδώ αστράφτει, πάρε ομπρέλα
αλλιώς χαρές, λύπες και δάκρυα θα λουστούμε
αυτά που κάνουν τους ανθρώπους έτοιμους ν' αγαπηθούνε
ή να χωρίσουν ή να σμίξουν ή να φύγουνε
ή ...να χαθούνε!

κι αυτά, τα πιο σημαντικά απ' αυτά, δε θα τα βρείτε σε
βιβλία
κανένας δεν γνωρίζει τις μικρές ακολουθίες που

διαβήκαμε
-καλύτερα να γίνουμε βιβλίο-
κι ας μείνουμε στο σκονισμένο ράφι να ματώνουμε τα
χέρια
αυτού που καθαρίζει

να διακοσμούμε τοίχους, να βαστάμε αντικείμενα στα
ράφια
στο τέλος, σε καλάθι της λαϊκής θα περιγράφονται οι
στιγμές μας
αν είμαστε, που λέτε, τυχεροί
θ' αφήσουμε για προίκα τις ιδέες μας
να καταπνίγουν τις ευθύνες του εαυτού μας...

κι αυτά, τα πιο σημαντικά απ' αυτά, δε θα τα βρείτε σε
βιβλία
σε σεντόνια θα τα βρείτε!
σε ξέσκεπα κρεβάτια θα τα βρείτε, μουσκεμένα από
κλάματα
και τα μικρά, και τα καλύτερα απ' αυτά με πληγωμένες
ιστορίες
μ' εγωισμούς, με αγκαλιές και με φιλιά μαρτυρικά
σταγόνες σπέρματος, ελπίδες κι όνειρα
ιδρώτες, αίματα και άλλες πονεμένες ιστορίες...

σα βγεις στον πηγαϊμό για το δικό σου μονοπάτι
να εύχεται να 'ναι ροδάνθιστος ο ανήφορος που θα διαβείς

στα βάθη της αιώνιας γαλήνης, ρομφαίες με ιαχές να
αντηχούν
αθάνατος στο πέρας των αιώνων ν' απομείνεις...

εμείς, ήρωες μιας προσωπικής στιγμής
το σκάσαμε απ' το παραμύθι σα τους πρίγκιπες
και μείναμε δυο αφημένα έπιπλα, εκεί σε μια γωνία
καθένας μας σε μια γωνιά του δωματίου
-κι απ' έξω θολωμένη η ατμόσφαιρα-
μέσα στα μάτια μας, μικρούλια σκουπιδάκια οι
αναμνήσεις

εμείς, αν είμαστε, που λέτε, τυχεροί
θ' αφήσουμε για προίκα τις ιδέες μας
που με τον πιο βάνουσο τρόπο λεηλατήθηκαν
και με τα όνειρα μαζί, ποδοπατήθηκαν
που κουβαλούσαμε στα χρόνια και τραβούσαμε πορεία...

κι εγώ, λοιπόν κουράστηκα και λέω ν' αποσυρθώ
για έναν θάνατο αθόρυβο και ταπεινό
-πιο ταπεινό κι απ' τη ζωή μου-

κι εγώ, λοιπόν βαρέθηκα τα αυτονόητα να εξηγώ
για τις πικάντικες στιγμές της παρουσίας σου
και τις μικρές, τις λεπτομέρειες της απουσίας μου

...ας γίνουν ένα μάτσο πούπουλα, τα πεπραγμένα!

Το εισιτήριο

Τσαλαβουτάω στα νερά κι έχω γυμνά τα πόδια
κι απάνω στο μπαλκόνι μου κυλάει μια πιρόγα
να μπει κι η τελευταία βρομιά στα νύχια, να μουλιάσουν
...θα το έλεγες χαλάρωση, πριν το στερνό ταξίδι
σαν κάτι που αποκόμισα απ' τα πολλά τα χρόνια
-πολλά ταξίδια είχα στο νου, να κάνω σα νυχτώσει
άλλοτε θα ορθωνόμουν κι άλλοτε θα χτυπιόμουν
σαν έπαινο, επιβράβευση, που γίνηκα σκουληκι
κι έμαθα να ελίσσομαι ανάμεσα στα χόρτα-

το εισιτήριο αυτό από σίδηρο και βίδα
μοστράρει επικίνδυνα χωμένο στο μανδύα
αυτόν με τις εννιά ουρές και την οπή οβίδας
που διαπερνά συθέμελα και σκίζει το κρανίο

σαφέστατα δεν άντεξα γι' αλαργινό ταξίδι
πονέσανε οι ώμοι μου να κουβαλάω τη νιότη
πληγώθηκαν τα πόδια μου να περπατώ στις μύτες
μην τύχει και ξυπνήσουνε του πρότερου αναμνήσεις
και βάλθηκα να ετοιμαστώ για το στερνό φευγικό μου
με δυο βαλίτσες αδειανές που μέσα έχουν τα πάντα
-εμένανε, εσένανε κι άλλα που δεν μετριοούνται
τα άυλα, απατηλά, αστάθμητα όνειρά μας
κι αυτά που ο καθένας μας φροντίζει να ελπίζει
μα αν τα μετρήσεις σιωπηλά, είναι όλη η ζωή μας-

άλλοι τα λένε τεμπελιά κι άλλοι τα λένε πλούτη
κι άλλοι τα δένουν στα μαλλιά και τα 'χουν για παντιέρα

στον κόσμο θα 'βρεις σύμμαχους, μα και πολλούς
κηφήνες

που τρώνε απ' τη σάρκα σου, το μυελό οστό σου
και πίνουνε για λιχουδιά, ουσία του εγκεφάλου
-μπορείς να τους αποκαλείς «κανίβαλους» αν θέλεις
μα εκείνοι που μας δίδαξαν τους κάμαν αρχηγούς τους
πατώντας πλάι σε πτώματα και σκίζοντας τις σάρκες
να βρούνε μέσα θησαυρό, να τον επωμιστούνε-

....

είμαι Έλληνας, Ωρέ! Τι θέτε;
Γαμάω, δέρνω, δίνω κώλο, είμαι άνεργος κι έχω ταμπέλα
γράφει επάνω «μη μου τους κύκλους τάραττε»
γιατί θαυμάζω τον πολιτισμό μου...
ώστε να ξέρουν όλοι πια, ποιος είμαι και που πάω

και το μόνο φαγητό
μπισκοτάκια στο ντουλάπι, μπισκοτάκια στο ψυγείο
μπισκοτάκια νόστιμα, αναδευμένα στο παγωτό
μπισκοτάκια εύθραυστα, εμπορικά και τυποποιημένα
συνοδευόμενα συνήθως με κηδεμόνα τον χυμό
σε γυαλιστερή συσκευασία, βιομηχανοποιημένα
γιατί χορτάσαμε από τσάμπα έρωτες και τσάμπα μάγκες
γιατί μας έκατσαν σαν πέτρες στο στομάχι οι ενοχές

....

το εισιτήριο λοιπόν, δεν μοιάζει με όλα τ' άλλα
σκαλίστηκε από έμπειρο μαστόρι, Αφρικάνο
δεν είναι κάνα χάρτινο που σκίζεται στα τρένα
κι ύστερα δίνεις μια και το πετάς στις ράγες...

ετούτο χειροποίητο, το λες και κεντημένο
κι έχει επάνω του ρωγμές από ιδρώτα κι αίμα

κι εκεί που ανεβάζαμε ψηλά τα ιδανικά μας
ο Αφρικάνος μου έφερε ετούτο απ' το μαστόρι

την ιστορία της ζωής, αν θες να περιγράψω
απ' όπου συλλαμβάνονται τα τέκνα με το σπέρμα
-για εμάς που δεν ετύχαμε μια τέτοια συγκυρία
και μείναμε στις χούφτες να βαστάμε την ορφάνια
για εμάς, που λες, πιο εύκολα θα κλήρωνε ταξίδι
που στα σαράντα φτάσαμε ν' αποφυλακιστούμε
περνώντας όλο το άδικο, μα και το κρίμα ολούθε-

κοιτώντας από μια σχισμή, τι βλέπεις πες μου, τώρα;
σε μία κλειδαρότρυπα χωθήκαν οι ενοχές μας
οι τύψεις μας, τα νιάτα μας μα κι ο εγωϊσμός μας
να καμαρώνει σέρνοντας, την τύχη του στη χλόη

ο Αφρικάνος μου έφερε ετούτο απ' το μαστόρι
το εισιτήριο αυτό από σίδερο και βίδα
μοστράρει επικίνδυνα τις νύχτες στο μανδύα
αυτόν με τις εννιά ουρές και την οπή οβίδας
που διαπερνά συθέμελα και σκίζει το κρανίο
δεν είναι κάνα χάρτινο που παίρνεις λεωφορείο
και ύστερα λήγει πια η ταξιδιωτική του ρότα
το λες και «δε-γαμιώτικη» σκληροπυρηνική καπότα
για ν' αποφεύγεις έμπρακτα την βίαιη ορμή σου...
το λες και ταξιδιάρικη σκληροπυρηνική φυγή

σαφέστατα δεν άντεξα γι' αλαργινό ταξίδι

πονέσανε οι ώμοι μου να κουβαλάω γενέθλια
σαράντα χρόνια σέρνοντας πληγώθηκαν τα πόδια μου

και βάλθηκα να ετοιμαστώ για το στερνό φευγιό μου
με δυο βαλίτσες αδειανές που μέσα έχουν τα πάντα
-εμένανε, εσένανε, μια ολόκληρη ζωή...-

Ένα στρέμμα υπόγειο

Αγαπημένο μου παιδί,
κόρη μου εσύ χαριτωμένη, φτερωτή
μπορεί να έκλεισες τα χρόνια σου τα έξι
μπορεί να έχασες τον φίλο που είχες χρόνια
μα να προσέχεις κοίτα, πάντα τον εαυτό σου
-μη να βρεθούμε, σ' ένα στρέμμα κάτω, υπόγειο-

εγώ σ' αυτή τη φυλακή, σ' έχω στον ώμο μου ίσα με έξι
χρόνια
τρύπησαν ρούχα, παντελόνια και εσώρουχα
μα οι βαθιές αγάπες λένε δεν τρυπιούνται
όσο περνούν τα χρόνια...

φοβάμαι κάποιες μου φορές
εκεί που στέκω αδύναμος κι ανήμπορος και μοναχός
φοβάμαι κάποιες μου φορές πως θα με ψάχνεις
θα στέκεις έτσι αγέρωχη και απαστράπτουσα
σαν άλλο αετόπουλο ψηλά για ν' αγναντεύεις
κι εγώ πιο μόνος κι από σένα, πιο ταπεινός κι από πουλί
πιο ξεχασμένος κι από παλτό σε βεστιάριο

μα κι αν συμβεί το αναπάντεχο, θα 'μαι χαρούμενος
-πιο μακριά η δική μου η ψυχή απ' τη δικιά σου-

θα με παρηγορεί αν σε προσέχει η μαμά σου
και μ' ευτυχία θα γελάω που δεν με ξέχασες
κι αν άλλαξες κελί...

εγώ λοιπόν, που τίποτα δεν πρόλαβα
μηδέ να ζήσω ένα κομμάτι απ' τα όνειρά μου
σε φυλακή άλλο δε θέλω να πληγώνεσαι
στερνά θα φύγω, πριν να ματώσει η καρδιά μου

τραβάω στις πλάτες μου του κόσμου όλα τα κόμπλεξ
γι' αυτό θεριέψαν τα δικά μου κι αγριέψαν
κι αν μόνος έμεινα, δίχως κανέναν συντροφιά μου
είναι γιατί αυτό τον κόσμο απαρνήθηκα στην αγκαλιά
μου

κι από τη χώρα που με γέννησε και με τους στίχους μου
ζωγράφισα
πληρώνοντας παράλληλα την καλοσύνη μου που χάρισα
κάτι ανείπωτες στιγμές γεμάτες δάκρυα
ήσουν εσύ που τρυφερά με τις φτερούγες σου με
κάλυπτες
-κάτι ανείπωτες στιγμές απελπισίας-
ήσουν εσύ που την ελπίδα μου ζωντάνειψες
πριν σφραγιστούν και τα δικά μου μάτια

έχοντας το άλλο μου μισό για ν' αρμενίζω
στους τεθλασμένους διαδρόμους που ζωγράφισα
όντας φτωχός, άνεργος κι άπορος και ξένος
αποξενώθηκα σα παραστρατημένος

σ' αυτή τη χώρα που με γέννησε
πληρώνοντας -αδέκαρος, πεντάρφανος και

παραμελημένος-
μαζί σου για παρέα μου, μα τόσο ευτυχισμένος
όσα δε φτάνει ο χάρτης...

χωρίς πατρίδα τώρα, ξένος
χωρίς πυξίδα σαν διαβάτης
-μηδέ ούτε ένα κεραμίδι πάνω απ' το κεφάλι μου-
μονάκριβή μου και πρωτότοκη
χωρίς εσένα πού να πάω;

που θα βαδίσω, μη γνωρίζοντας
σ' αυτό τον κόσμο που με πλάνεψε με τις «αξίες» του
χωρίς μια θέση ούτε στον ήλιο, ούτε στη θάλασσα
αγαπημένη φτερωτή μου εικόνα
-που θα βαδίσω, μη γνωρίζοντας-
ποιο είναι το χρώμα του νερού της θάλασσας
πριν πάρω πρώτος τη ροή του ποταμού κι όπου με πάει

βλέπεις, ούτε που άνοιξα το χάρτη
για να ορίσω πιθανή αφετηρία κι ένα σημείο προορισμού
-χωρίς πατρίδα κι εθνικότητα βαδίζω-
και μ' αδειανές τις τσέπες, συλλογίζομαι και βρίζω
αν στη ζωή των ανθρωπίνων των πλασμάτων
υπάρχει ακόμα τόσο γκριζο
που φτάνει για να βάψεις ουρανό...

Να γιατί δεν θα παλέψω

Στον τόπο αυτό που με ορφάνεψε
κι εντέχνως, σιωπηλά με παραγκώνισε στο περιθώριο
να στέκομαι ως πελαργός με το 'να πόδι όρθιο σε μια
γωνιά
έχω να πω
πως δεν θα ορθώσω το κεφάλι, ούτε ανάστημα
μα κι ούτε θα παλέψω με τους δαίμονες που δημιούργησε
-καθώς κι αυτά σαν τέρατα, δικαιούνται για να ζήσουν-

έχω να πω
πως ίσα κι όμοια, ζώα αμόρφωτα με ανθισμένους κρίνους
ίσα και όμοια μας κατατάξανε με όποια πενία της ψυχής
και στο τραπέζι μας πλασάρανε τους φουρνισμένους
αχινούς
μιας οπτικής μπουρζουαζίας
και τα ψημένα κάστανα επάνω στη φουφού
να περιμένουν την πορεία
μιας ομαδούλας κωλοπαίδων που 'εψήθηκαν' να φτάσουν
στον Ψυρρή
για τυπικούς ουζομεζέδες

εγώ γουστάρω να σε πάρω απόψε για να φύγουμε! που
είσαι;
μα ξέχασα! εσύ δεν γνώρισες μητέρα και πατέρα
μα μόνο εμένα που σ' ανάθρεψα
κι απάνω στα φτερά σου ακούμπησα λησμονημένος
..πες ότι θέριεψα απ' την παρέα σου και αναστήθηκα

μες την ψυχή, τα σωθικά

μέσα στο νου και τυραννιέται
κυκλοφορεί σα τη σκουριά μέσα στο αίμα και πλανιέται
η δύστυχη κραυγή μου..
κατηγορώ όλα εκείνα που με ξόδεψαν απ' τη ζωή
και μου την άρπαξαν με τόκο, ως τοκογλύφοι
συναισθήματος

ίσα και όμοια, όποια πενία της ψυχής με φουρνισμένους
αχινούς
και με ψημένα κάστανα σε γιορτινό τραπέζι
κι εγώ να 'χω κρυφτεί σε μια σπηλιά με τα χειρόγραφα
του δάσκαλου
ν' απολαμβάνω ένα χωνάκι παγωτό με σοκολάτα,
φράουλα
και στην κορυφή για κερασάκι ό,τι έχει μείνει..

μες την ψυχή, τα σωθικά
μέσα στο νου και τυραννιέται
κυκλοφορεί σα μαστουριά μέσα στο αίμα και πλανιέται
κάθε μου λέξη, συλλαβή, κάθε μου όρθιος στίχος
-κι αυτός έπεσε ένδοξα καβάλα στην ελπίδα-
ηρωικά απόβραδα
που ρήμαζαν στα χνάρια σου, της νιότης μου τα χρόνια

και για σημάδια μου θ' αφήσω τις γραφές μου
όνειρα, στίχους μου, το δέρμα μου κι απ' έξω τις πληγές
μου
και δεν θα ορθώσω το κεφάλι, ούτε ανάστημα

μα κι ούτε θα παλέψω με τους δαίμονες που δημιούργησε
η ανθρωπινή απληστία μας..

κατηγορώ και τις ανάγκες μου, γιατί σαν άνθρωπος τα
ζήλεψα
τα ευτυχισμένα στιγμουλάκια, τα μικρούλικά, εκείνα!
που σου χαρίζουνε την αίσθηση πως κρύβεις έναν κόσμο
μες τη χούφτα σου...
-ορίστε το λοιπόν, γιατί δεν θα παλέψω-
γιατί δεν μείνανε ελπίδες όρθιες για το αύριο

Για πες μου

Ξεκίνησα ένα μακρύ ταξίδι, εδώ και κάποια χρόνια
σαράντα μήνες άνεργος, σαράντα χρόνια θύμα
μην έχοντας λυτά τα χέρια μου για να κρατήσω μες την
αγκαλιά μου ό,τι ποθούσα
ανάμεσα σε τόσους άλλους, ολόγυρα περιπατούσα
και πήγαινα, κι ερχόμουνα, και πήγαινα ολοένα και
μακρύτερα
ανάμεσα σε τόσους άλλους μόνους
αγνώστους και απρόσωπους, ηλιολουσμένους ποιητές
και φεγγαρολουσμένους πότες

κι αν νύχτωσε κι αν βρέχει, κι αν πάλι κάνει κρύο
κι αν πέρασε μια ακόμα ημέρα από εχθές

κι αν συνεχίζει ο ήλιος ν' ανατέλλει απ' την Ασία
κι αν το φεγγάρι γέμισε κι απλώθηκε η νυχτιά
-Καθόλου δε με νοιάζει -

κι αν μόνοι περπατάμε, ανάμεσα σε τόσους άλλους μόνους
αγνώστους και απρόσωπους, ηλιολουσμένους εραστές
και φεγγαρολουσμένους τυχοδιώκτες ή επαίτες
που ζητούν ένα κομμάτι ψυχικής ελεημοσύνης για τις
τσέπες τους
κι ανάμεσα σε τόσους άλλους πόνους της ψυχής ολόγουρά
μας
για πες μου!
αν ημέρεψε ο πόνος, που χρόνια ομολογώντας,
καρτερούσα να ημερέψει
που άδικα και αναπάντεχα φορτώθηκε στις πλάτες μου
-στις πλάτες σου -
-στις πλάτες τους -
και που κουράστηκα να τον βαστάω και πρηστήκανε τα
πόδια μου και μάτωσαν
ανάμεσα σε τόσους άλλους πόνους
για πες μου!
ημέρεψε ο πόνος της ψυχής;

περπάταγα για ώρες και για μέρες, για χρόνια καθώς
βάδιζα
με βάρος τόσο ασήκωτο στις πλάτες μου
οι τύψεις, οι ευθύνες, οι συνέπειες, οι μνήμες
οι πράξεις και τα λόγια μου, κι όσα μου έκαναν οι άλλοι
-οι φευγαλέες μου ματιές σε γλυκυτάτες παρουσίες, μ'
ανακούφιζαν -

με βάρος τόσο ασήκωτο μες την καρδιά μου
κι αν νύχτωσε κι αν βρέχει, κι αν πάλι κάνει κρύο
κι αν πέρασε μια ακόμα ημέρα από εχθές
κι αν συνεχίζει ο ήλιος ν' ανατέλλει απ' την Ασία

κι αν το φεγγάρι γέμισε κι απλώθηκε η νυχτιά
-Καθόλου δε με νοιάζει -

εγώ μισός, εσύ μισή, όλοι οι άλλοι ένα μισό απ' το
ολόκληρο
έτσι ήτανε από εξαρχής γραμμένο
και τα λοιπά, τα σχετικά με το ολόκληρο
είναι μια πλάνη, ώστε να ελπίζουμε σε κάτι...!

«κοίτα να ζήσεις τη στιγμή, να καρπωθείς ό,τι σου φέρει η
τύχη»
ετούτο, το λοιπόν, μου είχε πει παλιά, ένας ... «μισός»
που νόμιζε το ολόκληρο μπορούσε να το φτάσει
να νιώθει πλήρης, επαρκής και να γεράσει ολάκερος με
όσα του χαρίστηκαν
και όσα πόθησε, είχε την αίσθηση (ή την ψευδαίσθηση)
ότι μπορούσε να τα φτάσει

γινήκανε τα πόδια μας πρησμένα και ματώσανε
και αποθήκη για τις μνήμες έχει γίνει το μυαλό μας
για το κορμί μας δε, ένα τσουβάλι συναισθήματα να
κουβαλάμε
κι ένα φιλί ενθύμιο, βαρύτερο κι από ελέφαντα...

για πες μου τώρα!
αν ημέρεψε ο πόνος, που χρόνια ομολογώντας,

καρτερούσα να ημερέψει
που άδικα και αναπάντεχα φορτώθηκε στις πλάτες μου
-στις πλάτες σου -
-στις πλάτες τους -
για πες μου ...

Όχι

Με συγχωρείτε, λύγισα
καθούμενος σε τούτα εδώ τ' αγκάθια, αποκοιμήθηκα
κι αναρωτιέμαι με τη γεύση των δακρύων
τι επιτέλους αποκόμισα...

- τι γεύτηκα λοιπόν, τι γνώρισα, τι είδα
τι έζησα, με τι μαγεύτηκα, τι πήρα, τι μου δώσαν; -

γεύτηκα τα πρωτόγνωρα ερωτικά φιλιά
που στάζαν υποσχέσεις για παντοτινή αγάπη
(και έμαθα να μην πιστεύω ούτε λέξη τους)
γνωρίζοντας παράλληλα πως να μοιράζω τον εαυτό μου

τον μοίρασα στα τέσσερα, στα δύο, στα οκτώ
τον μοίρασα σα το ψωμί σε φέτες κι από λίγο
-εγώ που με χαλάλησα με τον καιρό-
με έκοψα, με διέλυσα και με ξανάφτιαξα μαζί σου

τις εμπειρίες έζησα, τις κουβαλώ στις πλάτες μου
αυτές που με βαραίνουνε και τώρα που υποφέρω
την εγκατάλειψη έμαθα και την οργή του κόσμου
κάθε απόρριψη ζωής και την απελπισία

με συγχωρείτε, λύγισα κι απόψε κι έκλαψα
με ένα δάκρυ απαρηγόρητο, που αργοκυλάει με εικόνες
φωτογραφίες, μπιχλιμπίδια και κάτι ξεχασμένες
αναμνήσεις
που ξεπετάγονται στα χνάρια που βαδίζαμε, ολοζώντανες

τώρα, θα έχω κι ένα λόγο να οδύρομαι όταν τις θυμάμαι
θα ξέρω που είμαι ικανός να φτάσω, για ν' αντέξω
ευχαριστώ γι' αυτές που θα μου ορίζουνε το μέλλον
τις περισσότερες ή τις λιγότερες δικές μου αναμνήσεις

- τι γεύτηκα λοιπόν, τι γνώρισα, τι είδα
τι έζησα, με τι μαγεύτηκα, τι πήρα, τι μου δώσαν; -

μια ανείπωτη, μια μαγική χαρά και μια ενέργεια
φορτίζει το μυαλό, τις σκέψεις μου κι απόψε
αυθόρμητα οι λέξεις καταγράφονται στα πλήκτρα μου
κι αυτές θα φορτωθούνε με όλα τ' άλλα στο ταξίδι

θα πάρω και την ιστορία που χαράξαμε
σε κάτι ερειπωμένα δέντρα, στα παγκάκια
και στο πεδίο δράσης της καινούργιας μας ζωής
θα δέσω τα κορδόνια της, για να μη σκοτωθούμε

-καθ' ότι έξω από αυτό, κανείς οριστικά δε θα ευθύνεται-
τώρα η ζωή διαμοιρασμένη δες, εκτείνεται στο άπειρο
και ανεξάρτητα απ' τον κόσμο τον δικό μου, δες,
γιορτάζει!

τώρα πια, ο καθένας μας υπεύθυνος για τις δικές του
πράξεις
για τις δικές του ατομικές, προσωπικές ελευθερίες του
για τις δικές του τις ενέργειες υπεύθυνος και τη ζωή του
με παρενέργειες που πήρε στο ταξίδι για καβάντζα
να ξεπετάγονται έτσι άξαφνα στο δρόμο να φωνάζουν
κι άλλοτε να ουρλιάζουν σιωπηλά : “που είσαι τώρα;”

- για τα ανείπωτα είμαι υπεύθυνος κι εγώ

για όλα εκείνα τα ειπωμένα λόγια, μα κι αυτά που δεν
ειπώθηκαν -

με συγχωρείτε, λύγισα απ' την ανάμνηση
κι ότι έλεγα πως τίποτα, ποτέ ξανά, δε θα το γράψω πάλι
καθ' ότι έξω από αυτό, ούτε κι εγώ ευθύνομαι...

μα κάτι μέσα μου με τρώγει ακόμα, μια ελπίδα να
φωνάξω

- ΝΑΙ ή ΟΧΙ -

και θα φωνάξω πια για μένα "ΟΧΙ", τ' αποφάσισα
δε χαραμίζομαι κλεισμένος εδώ πέρα να γεράσω
να κουβαλώ τις αναμνήσεις μου στις πλάτες
και δεν μοιράζομαι, δεν σπαταλιέμαι, δεν αλλάζω
δεν φυλακίζομαι, δε διαμελίζομαι και δε χαλιέμαι άλλο

πετώ ελεύθερο πουλί με τις φτερούγες μου στο άπειρο
κι απομακρύνομαι από τόπους που με θέλουν μαντρωμένο
χώρεσαν κάποιες αναμνήσεις στις βαλίτσες σου
στις αποθήκες του μυαλού έβαλα κάθε τι σπασμένο
και δες, περίσσεψε και χώρος για τα καλλυντικά σου..

τα αποκόμματα μου μείνανε για να κοιτώ το μέλλον
για να ορμήσω με χαρά στην ταπεινή μου ελευθερία
και τα πολύχρωμα λογάκια αγάπης περισσέψανε
για να γεμίσω μέχρι και τις τσέπες, στο ταξίδι

κι αυτά μονάχα φτάνουνε ... να κουβαλώ μαζί μου!

Η μοναχικότητα της απέραντης και εύφορης κοιλάδας

Κάπου βαθιά στην αστραπή, κρύβεται κάπου η αγάπη
ένα μικρό, λεπτό και ανεπαίσθητο σχοινί, έτοιμο για να
σπάσει

μα είναι τόσο δυνατό, από ατσάλινη και εύπλαστη
κορδέλα

ένα φωτάκι της ζωής που καθρεπτίζεται η στιγμή πάνω
στα χρόνια. Μέτρα!

κι ό,τι κι αν άστραψε ή πέρασε σα σίφουνας ή σαν αιώνιο
απαλό αεράκι

ή ό,τι απόμεινε να λάμπει ακόμα σα γαλαξίας στους
καιρούς που περιστρέφεται

σ' ένα πανάρχαιο σύννεφο πιάστηκε και περιφέρεται μες
τους αιώνες. Δες!

εκεί περπάτησε η αγάπη

πέρασε μέσα από λυγμούς κι από μπουντρούμι όπου
μύριζε η πέτρα

λούστηκε μ' όλους τους χυμούς, από καρπούς εξωτικών
κι απ' τα αιδoία των γυναικών πληθωρικά κατέφτασε
στην πτέρνα

γύρναγε μέρες τα χωριά, εδώ κι εκεί να βρει φιλιά
και για παντιέρα είχε στολίσει μία σφαίρα, όπου

καρφώθηκε με βία στην καρδιά

και για σημαία, μια ροδοκόκκινη για έμβλημα καρδιά
που χρυσοκέντητα είχε ράψει όλο το αίμα

κι αυτό δε θα στο αρνηθεί κανείς!

αυτό το μένος, τούτο το πάθος, όλος ετούτος ο καημός που
να χωρέσει;
αυτή η ορμή που παθιασμένα κυνηγούσε όλο δαίμονες,
εκτροχιάστηκε

Άσε! περπάτησε πολλά αυτή η αγάπη ..
πόνεσε, δάκρυσε, μαύρισε, πλάνταξε κι ενώ δεν έμοιαζε
καθόλου με λουλούδι
σύρθηκε στη βουνοπλαγιά να ξαποστάσει

και νότες έραψε στα εσώρουχα, τουλάχιστον να μοιάσει
με τραγούδι
να μη χαθούν απ' το πεντάγραμμο που τράβηξε

αυτή η πορεία στα τυφλά, όσο κι αν ντύθηκε στην
αμαρτία
όσο μακριά κι αν τράβηξε για να χαθεί απ' τον κόσμο
κάπου βαθιά στην αστραπή, κρύβεται κάπου η αγάπη

ΕΝΑ φιλί, ΕΝΑ κορμί, ΕΝΑ χαμόγελο βαθύ στου
πρωινού το μάτι
το μίσος και η συμβουλή, στην τσέπη ο εγωισμός, ψωμί
και στα μαλλιά για κοκαλάκι ένα ανθάκι...

-που όλο του 'φευγαν τα φύλλα απ' τον αγέρα-

πολλοί εμείς, πολλοί κι αυτοί, πάρα πολλοί οι πειρασμοί
όλα τα πρόλαβε η αγάπη!
μα όταν φτάσεις ν' αγαπάς, τι να προλάβεις άλλο;

πόσο νομίζεις θ' απορείς, πόσο να τρέχεις να κρυφτείς;
κι όλο τον κόσμο να γυρίσεις, θα 'ρθεις πάλι!

ΕΝΑ χαρτί, ΕΝΑ φιλί, ΜΙΑ φωνή, ΜΙΑ ζωή
για να ξεσκίσεις ό,τι κέντησες δε φτάνει
να ξεριζώσεις την αρχή και να θερίσεις τη στιγμή
στην κάθε ανάμνηση τη βούλα σου έχεις βάλει

βλέπεις, τα λόγια της αγάπης είναι όνειρα
που αποτυπώνονται σιγά σιγά στα φύλλα σα να χτίζεις
μία χώρα
πάνω στο χάρτη της ζωής που τον σχεδίαζες στα χέρια
σου
προτού προλάβει να τον πάρει η κατηφόρα ..

γι' αυτό μη σταματάς τα όνειρα, διεκδίκησε το τώρα!

κι ό,τι κι αν άστραψε, ή πέρασε σα σίφουνας ή σαν αιώνιο
απαλό αεράκι
ή ό,τι απόμεινε να λάμπει ακόμα σα γαλαξίας στους
καιρούς που περιστρέφεται
σ' ένα πανάρχαιο σύννεφο πιάστηκε και περιφέρεται μες
τους αιώνες. Δες!

εκεί περπάτησε η αγάπη...

Διάττοντες έρωτες

Και ξαφνικά ανοίγει μια πόρτα
και η μορφή του ποιητή πλημμυρίζει το δωμάτιο
-απ' το σκοτάδι γεννιέται το φως κι από τον ήλιο το χάδι-
κι όταν έρχονται δύσκολες μέρες
δώσε μου το χέρι σου για να 'χω να βλέπω

εγώ δεν είμαι ποιητής
απλά σκαλίζω τα εσώψυχα σκιρτήματα
και συλλαβίζω μελαγχολικά τα λόγια
παίρνω μια πέτρα και τη ρίχνω στη σιωπή
κι ακούω ένα ρεφρέν να κλαίει

γιατί τα μάτια μου είσαι εσύ
και μ' άφησες να φύγω από τα χέρια σου
-μ' έχασες-

εγώ δεν είμαι ποιητής
απλά με στίχους ζωγραφίζω συναισθήματα
κι απ' όλα τα λουλούδια που σου χάρισα
το χρώμα τους μαζεύω για τις λέξεις μου

και ξαφνικά ανοίγει μια πόρτα
έλα κοντά μου κοριτσάκι, έλα
σκύψε, πες μου, βγάλε τα εσώψυχά σου
τι λαμπερά μαλλιά και στην καρδιά οι πέτρες!
τα βότσαλα τα χρυσαφί πλάι-πλάι
της μοναξιάς τα λόγια μας, μαχαίρια του μπακάλη

κράτα κουράγιο κοριτσάκι

εγώ δεν είμαι ποιητής
ακούω μονάχα ό,τι μου πεις, πονάω μαζί σου
και όσα πας να ονειρευτείς, σου τα κρατώ σ' ένα μαντήλι
για τις νύχτες της ψυχής σου

κι αν σου μιλάω λίγο απόμακρα, μη φοβηθείς
είναι που σβήνω
εγώ είμαι ένα άστρο της αυγής
και μόλις τέλειωσα μπροστά στη φυλακή σου

και το φιλί σου κοριτσάκι να μου δώσεις
όλα τ' αστέρια φτάνει η ώρα να πεθάνουν
μονάχα λίγες, εκλεκτές αγάπες μένουν χρόνια
που δοκιμάζονται στον χρόνο πριν παλιώσουν
καθώς οι διάττοντες έρωτες, πεθαίνουν από λόγια της
στιγμής
-σβήσαμε-

και ξαφνικά ανοίγει μια πόρτα
και μπαίνεις μέσα και κάθεται, ώριμη γυναίκα!
να συνεχίσεις το παραμύθι από εκεί που έχασα τα χέρια
σου...

Πολιτεία

Τούτο το γράμμα χρωματίζω με πινέλα
βλέπεις δεν έμαθα να ζωγραφίζω, παρά μονάχα κάτι
άκομψες τελείες
γεμάτες με σιωπή, αποσιωπητικά και φλέγμα
όσο απόμεινε απ' τη φωνή που ούρλιαζε απεγνωσμένα
παίρνοντας χρώμα απ' την κλίμακα του μαύρου
για να το κάνω διάφανο, σαν το βερνίκι των νυχιών σου

-η νύχτα ξέβαψε -
και φωτισμένη απ' την κολόνα, άλλαξε όψη
γυάλισε η πόλη μου απ' της βροχής τις στάλες και τα
δάκρυα
βλέπεις πολλοί διαλύθηκαν εν μια νυκτί και με μανία
τέτοια
όπου η σιωπή μετά, αργότερα, κατόπι
ζητούσε αντάλλαγμα της παιδικής ονείρωξης την
παθιασμένη δόση

ξέρεις εσύ...

γέμισε η νύχτα πιτσιλιές λευκές, σταγόνες του λευκού
αλφάβητου...
Άγγιγμα, Βλέμμα, Γεύση, Δάχτυλα, Έρωτας, Ζεύγος,
Ηλιοβασίλεμα
Θαλπωρή, Ίριδα, Κλίνη, Λατρεία, Μουσική, Νεύμα,
Ξενοδοχείο
Ομορφιά, Παρέα, Ρόδινο, Συνήθεια, Τηλεπάθεια, Υγρά,

Φαντασίωση

Χάδι, Ψίθυρος, Ωκεανός...

κι ύστερα το σκότος
πηγαινοερχόμενα στις σκάλες σου να βρω ένα μικρό
κομμάτι από Συμπόνια
να το πάρω στο Ταξίδι κολατσιό μου...

κανείς δε με λυπήθηκε

κι έμεινα έρμο, πεταμένο αποπαίδι στη βροχή
να μασουλάω πασατέμπο και ψημένα κάστανα, να φτύνω
τ' αποτσόφλια τους
ν' αναμετρώ τα όσα οι άλλοι χαίρονταν στο διάβα της
ζωής
- σε μια ζωή που τους χαρίστηκε με περισσή ευκολία -
κι εγώ να προσπαθώ μ' ένα τηλέφωνο μουγγό να παίζω
με τα γράμματα
για ν' αποδείξω της αγάπης τα πρωτεία...

κομμένα αυτά.. ανήκουνε στο παρελθόν, σε
μουχλιασμένα, κίτρινα βιβλία
και σε συρτάρια που φυλάσσουν ψεύτικα και σκονισμένα
λόγια αλαζονείας
κρυμμένα έντεχνα σε ερωτικές επιστολές, δίχως καμιά
αξία

μικρός ετούτος ο παράδεισος να ζεις τον έρωτα, δε μας
χωράει
μεγάλη η κόλαση που μας καλύπτει όταν χάνεται
κι η πιο πικρή ανταμοιβή, η αχαριστία
να μη σου λένε κάτι αυτά τα μάτια που αγάπησες, όταν
τα βλέπεις πάλι

να σου ζητάνε μόνο να πηδήξεις μέσα τους, να βυθιστείς
όσο μπορείς, χωρίς σωσίβιο, σ' αυτήν την απληστία

κι ενώ γυρίσανε των Αθηνών κάθε κρυφή γωνία
και δεν υπάρχει κάπου ένα μέρος να κρυφτούνε
-έτσι κολύμπησαν και πνίγηκαν τα μάτια μου σ' αυτή την
πολιτεία -
τουλάχιστον να μην τα βλέπουν οι περίοικοι να
σπαρταράνε
κι οι καστανάδες άλλο πια μην τα λυπούνται
σαν χωριστή τραβήξανε πορεία...

Στις σόλες

Γράφω για μένα, όχι για σένα
Για μένα, γραμμή-γραμμή
λέξη-λέξη
τελεία-τελεία
φύλλο το φύλλο
Φταίει το μελάνι, λένε
Περσινό σύννεφο πέταξε πάνω απ' το σπίτι μου και με
θυμήθηκε
Εσύ όχι
Στις άκρες είναι η ζωή, στις μύτες
Στις ακρογωνιασμένες νύχτες των φεγγαριών
στις απόκρημνες πλαγιές των ορεινών σχηματισμών είναι
η ζωή

Στα λυπημένα μάτια των γλάρων
στους μοναχικούς ακροθαλάσσιους φάρους
στις νυκτωδίες φεγγαριών που σβήσανε
στις μελωδίες των ήλιων που ανέτειλαν, είναι η ζωή
Στα βράχια ξεχασμένων θαλασσών
στα τελευταία δάκρυα πιερότων που αναζητήσανε τον
έρωτα

Γράφω για μένα, όχι για σένα

Γράφω για μένα, έτσι αδικημένα

Ξεκινώ κι ολοκληρώνω με την αδικία στα μάτια να

ζωγραφίζει χαμένους θαλασσιούς παραδείσους

Έτσι αρχίζω κι έτσι τελειώνω

Τελειώνω

Γράφω για μένα

Κάποια τα έσκισα, τα γκρέμισα, τα άφησα μισά

Κάποια τα ξεκίνησα λανθασμένα και στην πορεία τα
ξέκανα

Κι ό,τι δεν πάει καλά, δεν το αλλάζω

Το υιοθετώ και το συνεχίζω

Κι ύστερα με βρίζω

Σκόνη και μελάνι με κυκλώνει

Κάτι δεν πάει καλά

Έχω πάθει παράκρουση, έχω πάθει παράκρουση

Ακούστε τα πουλιά που τραγουδούν

Πεθαίνουν τραγουδώντας και γλιστρούν πάνω στα
καλώδια

Στρίβω το νόμισμα για ν' αλλάξω σελίδα στα περασμένα
λόγια

Έχω γεμίσει ένα τετράδιο βλακείες

έχω γεμίσει ένα τετράδιο βλακείες

Γράφω για μένα

λέξη-λέξη

τα αδικημένα γράμματα του μελανιού μου

Φέγγει καλύτερα το σκοτάδι στα μισόκλειστα μάτια μου
Γυαλίζει η επιφάνεια του λευκού, που ντύνεται με
γαλάζιο

Τρέχει απ' τα μάτια το γαλάζιο και γίνεται μπλε της
παλίρροιας

Κάπου στις άκρες των γραμμάτων
υπάρχουνε τρίχινες βεντάλιες να σου κάνουν αέρα

Κοιμήσου

Κοιμήσου εσύ

Μένει ν' αποκοιμηθώ στο πλάι σου

Στις άκρες, ένας ψεύτης ήλιος κι ένας αλήτης καιρός να
γυρνάει

Γράφω με πένα, για μένα

Έχω κάνει αίτηση, περιμένω τ' αποτελέσματα

Μια ζωή περιμένω

Περιμένω

Μια ζωή σε περίμενα

Έχω κάνει αίτηση στο Θεό να με πάρει στην αγκαλιά του

Περιμένω στη γη

Κάθε μέρα μαγειρεύω πουρέ με τoστ

Βάζω μέσα τα ληγμένα κι ύστερα τα αλέθω στο μπλέντερ
και τα πίνω λιωμένα

Γράφω γαλάζια

με γαλάζιο μελάνι

σαν τον ουρανό όταν δεν έχει συννεφιά

και τη θάλασσα όταν δεν έχει φουρτούνες

Μια καταγάλανη θάλασσα παραδίπλα

Είναι πολλά τα χιλιόμετρα και λίγο το κουράγιο που
έμεινε

Αγόρασα ένα δερμάτινο χαρτοφύλακα για τα υλικά της
φυγής
Με τα δώρα σου θ' αγοράσω το σχοινί
Κάθε μέρα περιμένω
κάθε μέρα σε περιμένω
Σχίστηκαν οι χορδές μου να σε φωνάζω
Κοιτάζω χαμηλά
φαντάζομαι τα ψηλά
πέφτω στα μαλακά
γίνομαι Περσικό χαλί
ξυρίζομαι μια φορά τη βδομάδα
δεν μ' απασχολεί το αύριο
Μου μείνανε, ένα μπουκάλι γάλα
μισό κιλό τυρί και βούτυρο
Κουράστηκα να το φωνάζω
Οι φίλοι με ρωτάνε που έχασα το χαμόγελο
Δε μιλώ πια
Γράφω για μένα, όχι για σένα
Στον απέναντι λόφο δεν υπάρχει πολιτισμός
Το εδώ είναι γύρω από μένα
Δεν υπάρχει κανείς να μ' ακούσει όταν μιλάω
Σέρνομαι στα τέσσερα, σε κομμάτια, στις σόλες
Κανείς δε με βλέπει
Περνάει το τρένο
νυστάζω
σφυρίζουν οι ράγες
Έχασα την αγάπη μου
κάτω απ' τα κουρασμένα της πόδια
Τα έπινα γουλιά-γουλιά και μέθυσα απ' το γαλάζιο
Τα ήπια
Το σκατό να σε πνίγει ολόκληρο
χωρίς να υπάρχει έξοδος διαφυγής

Βυθίζεσαι μέσα τους
κολυμπάς με τις ώρες
Για μένα, όχι για σένα
Έγινα κόκκινος, μπλε, φούξιας
Έγινα πράσινος, ωχρός κι έμεινα μαύρος
Ήρθα κι έκατσα πάνω στο χαλάκι του μπάνιου σου
Με όποιο χρώμα και να σε ζωγραφίσω, θα κλάψω
Γράφω για μένα
Το τιποτένιο ισχνό ανθρωπάκι με τα μαύρα γυαλιά και το
τσιγάρο στα χείλη
Πίνω το μαύρο κι ατενίζω τα γαλάζια μου όνειρα
Καπνίζω μπλε τσιγάρα κι έχουν μακρύνει τα μαλλιά μου
Στην από κάτω είναι η ζωή
Σκόρπια λόγια
γεμάτα πιτυρίδα και ξηροδερμία στο βάθος των μαλλιών
μου
Το θηλυκό σου άρωμα δεμένο στο μανίκι μου
Έπια κρασί και τώρα μέθυσα
Ξερνάω απ' την αρρώστια
Θαυμαστικά γεμάτη η ατζέντα μου
Σελίδες ξεσκισμένες η ζωή μου
Μελάνι θαλασσί και πάνω στα βιβλία μου
Στις άκρες χρωματίζω τα πουλιά και ζωγραφίζω καράβια
Το φαγητό ληγμένο
Το τρώγαμε με τα χέρια, από κάτω
στις σόλες
Τρέχει στα μάτια το γαλάζιο και γίνεται μπλε της
παλίρροιας
Κάπου στις άκρες των γραμμάτων
υπάρχουνε τρίχινες βεντάλιες να σου κάνουν αέρα
Κοιμήσου
Κοιμήσου εσύ

Μένει ν' αποκοιμηθώ στο πλάι σου, στις άκρες..

~~~

Δεν μπορώ να το τιθασεύσω αλλά ούτε και να το νικήσω

Δεν μπορώ καν να το πολεμήσω

Αυτό το τέρας που λέγεται σκέψη κι ολοένα έρχεται εκεί

που κάθομαι ήρεμος και τριγυρνάει γύρω-γύρω μέσα
στους διαδρόμους του μυαλού μου

Τι είναι λοιπόν;

Μία κόλαση. Ένας παράδεισος;

Μία πύρινη λαίλαπα. Ένα σανατόριο.

Ένα κολαστήριο συναισθημάτων. Ένας ποιητικός
αναβρασμός.

Μία καταιγίδα από μνήμες;

Ένα πικραμένο τώρα είναι κι ένα αβέβαιο αύριο

Ένα λυπημένο σήμερα είναι κι ένα ξεχασμένο χθες

Κι εκεί που λέω να λησμονήσω το κρυμμένο μολύβι στη
μολυβοθήκη

ξεχύνεται λυσσασμένο το συναίσθημα

Μ' έχει πνίξει

Μ' έχει ζώσει συναισθήματα

Μ' έχουν πλακώσει τα όνειρα που έκανα

Ρωτάνε πότε θα τα κάνω πραγματικότητα

Τι με κοιτάτε ρε!

Εγώ που κλαίω τώρα, δικά μου παιδιά είναι

εγώ τα γέννησα

Εγώ τα βάπτισα και τα φανέρωσα

Εγώ τ'άβγαλα στο συνειδητό

Εγώ τα ταξινόμησα

Εγώ που κλαίω τώρα θέλω να πάρω ένα πιστόλι να τα
σκοτώσω ένα-ένα

Θέλω με όλη μου τη δύναμη να πατήσω το delete να τα
λιώσω

Εγώ που βασανίζομαι τώρα θέλω να σβήσω μαζί μ'
εκείνα και μένα

Να τελειώσω όπως υπήρξα

Απ' το ελάχιστο τίποτα

Εγώ που κλαίω τώρα. Εγώ μου έφταιξα

Τι κοιτάτε ρε!

Δεν έχετε ξαναδεί άνθρωπο που θέλει να διαγράψει το
παρελθόν του;

~~~~

"...είναι για το γαμώτο που όλα αυτά που σου μαζεύονται
φαντάζουν κάποια στιγμή πελώρια ή και σκάρτα
και η ταξινόμηση που έκανες κατά καιρούς
γίνηκε μια τρύπια περηφάνεια, άναρχα δομημένη μέσα σε
κουτάκια..."

~~~~

Έμεινα λειψός από ψυχή κι αισθήματα.

Τώρα ξέρω ν' αγαπώ ό,τι μου έμαθες ν' αγαπάω.

Μα μου λείπει ακόμα η φωνή σου, όπωςμίλαγε και
τριγύριζε γύρω-γύρω απ' τ' αυτιά μου.

Ζήσαμε κάτι έντονο είπες, που μόνο οι δυο μας
γνωρίζουμε.

Μετά αντίο. Ήρθε ο Χειμώνας.

Είναι μάλλον ο πιο αργόσυρτος Χειμώνας που έχω ζήσει.

Τώρα κλαίω. Γιατί δεν έχω κάτι ωραιότερο να κάνω.

Τώρα τραβάω γραμμές σ' ένα άδειο τετράδιο,
προσπαθώντας να το γεμίσω.

Το χέρι δε βρίσκει τις λέξεις.

Το στόμα δε βρίσκει τα λόγια. Νιώθω άφωνος.

Είμαι μια στήλη άλατος, ένα άγαλμα που δεν μπορεί να
κινηθεί.

Ένα κουφάρι, που δεν μπορεί να τρέξει να σ' αγκαλιάσει
όπου κι αν είσαι.
Τώρα η αγκαλιά μου δεν έχει χρώματα.
Όλα εκείνα τα κοριτσίστικα χρώματα που τη γέμιζαν.
Τι να κρατήσω για μένα;
Μονάχα το μαύρο μου έμεινε να φοράω.
Ζωγραφίζω καπνούς και τσιγάρα.
Δωμάτια νοσοκομείων στη μέση του πουθενά, με
χειρουργημένους ασθενείς.
Με ορούς στα χέρια και σύριγγες στο κορμί τους.
Ζωγραφίζω το σήμερα σα να είναι η τελευταία μου μέρα.
Θα 'θελα να την πέρναγα στην αγκαλιά σου.
Σ' ένα μικρό σπίτι δίπλα στη θάλασσα, με μεγάλο κήπο,
για να χωράει τις τριανταφυλλιές σου.
Ακόμα και τ' όνομά μου το πήρες.
Ξέχασα πως με λένε.
Αισθάνομαι κατά καιρούς πως με φωνάζουν, αλλά τρέμω
να γυρίσω το κεφάλι, μήπως συναντήσω το παρελθόν μας
τη στιγμή του αποχωρισμού.
Εμείς δεν κλάψαμε κοιτώντας ο ένας τα μάτια του άλλου
στο αντίο μας.
Ξέρω πως έκλαιψα, μέσα μου.
Κι όλες οι υπόλοιπες μέρες μου ήταν μουσκεμένες.
Εμείς δεν αφήσαμε ταυτόχρονα τα δάκρυα να κυλήσουν
στα μάτια, γι' αυτό που μας περίμενε στη γωνία.
Έγινε το "εμείς" ένα μοναχικό "εγώ" μέσα σε μια νύχτα.
Κι από μακριά το αποχαιρετούσαμε μ' ένα αντίο, όπως
ψυχορραγούσε...

Μέσα στον έρημο σταθμό

Μέσα στον έρημο σταθμό, πάνε και έρχονται τα τρένα
κι απ' τα βαγόνια κατεβαίνουν οι αγάπες
που δεν αντέξανε ποτέ το χωρισμό
με τα φτερά τους τα σπασμένα

άυλοι άνθρωποι, κορμιά αγανακτισμένα
που 'μαθαν πρόστυχο πως είναι πως το φιλί
και σουλατσάρουνε σκυφτοί στις αποβάθρες
κι η μέρα δε θα τους χαρίσει άλλο πρωί

κρατούν βαλίτσες με χιλιάδες αναμνήσεις
με το κορμί να κουβαλάει τις πληγές
τη μνήμη, μάτια μου, δεν σβήνεις όταν θες
σε σβήνει εκείνη με τη μία, όταν θελήσει
όταν το βάρος της κανείς δε θα κρατήσει

μέσα στον έρημο σταθμό

- τι κι αν κινούνται τόσα δύστυχα κορμιά; -
στην αποβάθρα ξαφνικά, σκάει, αστράφτει τουφεκιά
και μία σπασμένη, απ' τις καρδιές, δε θα κολλήσει

ό,τι κομμάτια έχει γίνει, γίνεται άνεμος
και στο παρόν, το παρελθόν μας δεν κολλάει
όταν ραγίσει το γυαλί, ένα κομμάτι του αρκεί
σαν το μαχαίρι όλο το σώμα να τρυπάει

μέσα στον έρημο σταθμό

φωνάζει κάποιος δυνατά ένα "σ' αγαπώ"

βουτά στις ράγες με τη μία και η ταχεία ξεκινά
αξίζει έτσι να τελειώνει μία αγάπη;

τα λόγια όμορφα και όμορφες οι ώρες
μα φεύγουν έτσι από τα μάτια μας, σαν τρένα
λες και φορτώσαν τις στιγμές μας και τις κλέψανε
φιλιά με δάκρυ οι αναμνήσεις, χαρισμένα

μέσα στον έρημο σταθμό, πάνε και έρχονται τα τρένα
μη με ρωτήσεις να σου πω, έχω εισιτήριο διπλό
απλά δεν έχω προορισμό και δεν υπάρχω για κανέναν
- αν θέλεις έλα. Κρατώ μία θέση και για σένα. -

Αιμόφυρτα πτύελα

Πολλές φορές, αδειάζοντας τις σκέψεις μου στο πάτωμα
κοιτάζω πίσω τα κομμάτια μου που άφηκα ή τα λόγια
μου που πήραν
κι εμπρός σα να μιλάω σε τοίχο, συνεχίζω

πολλές οι εργατοώρες μου που ξόδεψα σε κούφια ντέφια
πολλοί οι άνθρωποι λοιπόν, που αφουγκράστηκα
και άλλοι τόσοι, όσοι στο τέλος με ξεπούλησαν

- ...βρείτε μου το κουράγιο για να προχωρήσω! -

σκεπτόμενος τις αφορμές που στάθηκαν να προκαλέσουν
τέτοια πλήξη

λέω πως ευθύνομαι εν τέλει, ε! και συνεχίζω
κι αναλαμβάνω υπεύθυνα ό,τι ορίζει ο νόμος για συνέπειες
κι αναλαμβάνω να ξοδέψω μια στερνή ελπίδα
να την κάνω άλογο, να τρέξει με ορμή στους πεδινούς
αγρούς για να προλάβει
τα φεινά Χριστούγεννα ...πριν να αλλάξει ο χρόνος
ως αφορμή κι αφετηρία ενός καινούργιου κόσμου-
απόκοσμου
κι απόμακρου, που αγγίζεις ως συνήθως με το θάνατο...

θα έλεγε κανείς, ως πέφτοντας σε κώμα
και κείτεις ωχρός, ακούνητος μ' αγιάτρευτη πληγή στα
σωθικά
γιατί, ποιος άλλωστε να σου προβλέψει το "αύριο"
να ομολογήσει ευθύς το σαλεμένο "τώρα";

- και τις μεγάλες αποφάσεις σου, άραγε, με ποιον να τις
μοιράσεις; -
εμείς, που ξοδευτήκαμε σε ατέρμονες υποσχέσεις
σ' ανηλεείς καθάρσιους πόθους, θέλοντας να πνιγούμε
"αύριο" που θα' ρθουν κι άλλα μαζεμένα...

ξέρετε... νόμιζα πως θα προλάβω να τα ζήσω όλα
εν μια νυκτί, σα μια αστραπή, μία τεράστια φτερούγα να
αρπάξω
για μια στιγμή, με μια κραυγή, να πω πως πρόλαβα ή
έστω προσπάθησα
ίσως μετάνιωσα, να πω ότι πρόλαβα να συνηθίσω τούτο
τον απαίσιο κόσμο
να πορευτώ, ίσως με ασφάλεια κι άλλοτε πάλι να
διστάσω

σε μια τεράστια φτερούγα, να σκαρφαλώσω να σε φτάσω!

μα να, διστάζω από αυτοεκτίμηση μηδαμινή
κι όλα φαντάζουν μάταια σε μια αδειανή ανάγκη
καθώς τα πάντα μάταια, αδύνατα κι ανέλπιστα,
φαντάζουν
κι ίσως με φόρα μια στιγμή, με μια κραυγή, σα μια
αστραπή
να ιχνηλατήσω ψηλαφίζοντας το γυναικείο κορμί
καθώς αγνώστων παραδείσων χάρτες, έμαθα να σχεδιάζω

έτσι οι μέρες περνούν, καθώς ο βιαστικός καιρός
αργοκυλάει...

κι η σιωπηλή βροχή τρίζει τα τζάμια μου
μ' ένα "γιατί" ζωγραφισμένο στο ντουβάρι μου
κι ένα χαρτί που μούσκεψε στο κλάμα, η ζωή μας!

τέσσερις τοίχοι μας χωρίζουν απ' το άπιαστο
κι από το απρόσμενο, μια δρασκελιά κι ένα χαμόγελο
σ' ένα κουτί φυλακισμένο το κορμί μας παραμένει
να πατάει "enter", εδώ που χρόνια κατοικεί φυλακισμένη
η ψυχούλα μας

ίσως απ' όταν στέρεψε κι η τελευταία ελπίδα
κι από τα χρήματα που έμειναν στην τσέπη, έμεινε η
ανάγκη να κλειστούμε

μα δες! έξω ο ήλιος γιορτινός στο φως που ανατέλλει
δροσοτιτίβισμα καλύπτει τις πνοές μας
στο φως του πρωινού αγαλλιάζουνε τα μίση

στα τζάμια έχει μείνει μια ιστορία να θυμίζει

ζωγραφισμένη από υγρασία κι απ' τη σκόνη...

μας πνίξαν οι ατέρμονες ιδέες μας και σε κουβάρια μας
δέσανε τα λόγια

- να μετανιώσουμε λοιπόν τα περισσότερα -
και τα λιγότερα ας πέσουνε στο έδαφος να γίνουνε
λουλούδια

έτσι κι αλλιώς, αμέτρητες φορές πατήθηκαν
στρωμένα πάνω σε χιλιόμετρα αποστάσεων
που τελικά αναρωτιέμαι και ο ίδιος αν υπήρξα μέρος
-ίσως να ξύπνησα από όνειρο-

καληνύχτα !

Επίλογος "Επέκεινα"

Φάγαμε πιο λίγη πίκρα σήμερα.

Η κοιλιά είναι πρησμένη από τις μαζωμένες, αχώνευτες
πικρίες

που κάτσανε σαν πέτρες

και δε λέει ν' αδειάσει το γαμημένο το έντερο.

Δυσκοιλιότητα πετριών σ' ένα σμάρι από τρωγλοδύτες.

"...κι αν έβρεξε για λίγο σήμερα

θα βρέξει κι αύριο

θα βρέχει τη Δευτέρα

θα βρέχει για καμιά βδομάδα

ίσως να βρέχει ένα μήνα

να βρέχει ίσως ένα χρόνο

μέχρι το δάκρυ να ημερέψει

και μέχρι να καλμάρει ο πόνος.."

Έπλυνα τα δόντια μου με λαδόνερο

μήπως και ξεπλυθεί το στόμα μου απ' τις κακίες που
ξεστόμισα.

...

Άνοιξα το παντζούρι, να δω αν πρόβαλε για λίγο ο ήλιος

και το έκλεισα αμέσως, σαπίζοντας

πεθαίνοντας στα σκοτεινά μονοπάτια της κάμαρας

λίγο-λίγο...

κι αύριο

αν έχει πιο καλύτερο καιρό

λέω να πάω καμιά βόλτα μέχρι τον κήπο

-έτσι ταπεινά-
μονάχα για να δω αν τα ραδίκια έχουν φυτρώσει ανάποδα
ή αν κάνα γεροσκώληκας
κατέληξε να γίνει η τροφή γι' αρπακτικά.

...

Σημείωσα στο ημερολόγιο πορεία θανάτου.
Δευτέρα - Τρίτη μέσα
Τετάρτη στο γιατρό
Πέμπτη στο φαρμακείο
Παρασκευή στην ξάπλα για να με πιάσουνε τα φάρμακα
Σαββατοκύριακο, πρώτα ο Θεός
με τις πιτζάμες αποχαύνωση...

...

Μου χτύπησε στο μάτι μια λέξη κι άνοιξα λεξικό
-να! κάτι πρωτότυπο-
"επέκεινα" γράφει.
Τι σκατά είναι το "επέκεινα";

Εγώ επέκεινα..
Εσύ επέκεινες...
Αυτός επέκεινε..

Επεκείναμε όλοι που λες, σε μίαν άγνωστη λέξη
κολλημένοι
πάνω που πηγαίναμε τσάρκες...
Πως λέμε 'γαμηθήκαμε' ή 'γαμιόμαστε' ή 'άει γαμήσου'!
-'Ρε, τράβα και επέκεινα, μη σε πάρει και σε
σηκώσει...!'

...

Φάγαμε σκατά, ήπιαμε ληγμένα, χέσαμε το παρελθόν
και τώρα τραβάμε νέα πορεία
κι ο καθένας πουλάει το κορμί του σε τιμή ευκαιρίας.

Βρείτε έναν κατάλληλο δότη συναισθημάτων
γραπώστε τον και κρατήστε τον!

Αν νομίζετε πως τα υπόλοιπα πρωτεύουν
μάλλον πρέπει να σας δει ένας ψυχίατρος...

...

Μέσα στα μπλεγμένα μαλλιά απ' τον ύπνο
κι ένα μυθικό πλάσμα να ξεπροβάλει.

Ετούτη τη φορά μια τελχίνα
να θέλει να με πάρει απ' το χέρι να με κατεβάσει στον
Άδη

-''Βρε δε θέλω καλή μου. Επέκεινα...!''

...

Απόγινε το κακό.

''...κι αν έβρεξε για λίγο σήμερα

θα βρέξει κι αύριο

θα βρέχει κάνα χρόνο ακόμα

μέχρι να ξεπλυθούμε

και να στεγνώσει το δάκρυ...''

Ο Πάτροκλος Χατζηαλεξάνδρου για το «Φυγεῖν ἔστι»

Αν και δεν είμαι και πολύ αστέρης στις κριτικές, με το Γιώργο έχω 2 μεγάλα βοηθήματα. Το πρώτο είναι πως έχουμε κουβεντιάσει δις, πολύ κι εκ βαθέων και μάλιστα περί παντός επιστητού, και το δεύτερο, πως έχω τη τύχη να γνωρίζω το πάθος του με τα πτηνά. Με τις κουβέντες, κόβεις ένα πρώτο κοστούμι, με τι άνθρωπο έχεις να κάνεις κι έτσι μετά ευκολώτερα διαβάζεις τις ακτινογραφίες της ψυχής του, -όπως θεωρώ εγώ πως είναι τα κάθε γραπτά του καθενός μας, ανεξαρτήτως πως γράφτηκαν, γιατί και με τι τεχνοτροπία κι είδος. Η ενασχόληση δε με τα πτηνά και μάλιστα με τόση φροντίδα, σου δίνει έν εύλογο δείγμα του πόσην ευαισθησία μπορεί να κρύβει το άτομο εκείνο που ασχολείται.

Κι όμως τελικά δεν είναι εύκολο να εντοπίσεις-συλλάβεις, τον Κόκκινο, γιατί δεν είναι ένας. Κι εξηγώ: Αν δεν ήτανε περίπου ίδιο το ξεδίπλωμα γραφής, κι εννοώ το πώς γράφει τις σειρές των στίχων του, θα νόμιζες πως κάθε ένα ποίημα το γράφει κι άλλος δημιουργός. Έτσι πάνε περίπατο τα 2 μου βοηθήματα, πράμα λογικό αν σκεφτεί κανείς πως είναι και Παρθένος. (Ότι πιο ανάποδο κι ακαταλαβίστικο για μένα).

Σε ένα ποίημά του, νιώθω πως διαβάζω εμένα στη μετεφηβεία μου. Σε ένα άλλο, πως διαβάζω Πόε στα τελείως ζορικά του. Σε ένα τρίτο νιώθω στο στόμα μου τη πικράδα του χιούμορ του και σε άλλο πάλι, την απογοήτευση ενός έρωτα -τόξερα από τις συζητήσεις, αλλά δε κλέβω, γιατί φαίνεται και μέσα.

Σε άλλο ανιχνεύεις την απαισιοδοξία για το βιωτικό μας γίγνεσθαι, σε άλλο η σκληρή του ειρωνεία.

Το ένα είναι απαλό, το άλλο σκληρό, το άλλο πικρό, το άλλο σε φέρνει σε επαφή με το υπερπέραν κι άλλο με το υπερδώθε –κι εννοώ το μέσα μας.

Στις συζητήσεις μας του το 'χα πει, πως δεν μπορώ να πω, αυτό είναι ωραίο και κείνο χάλια, όσον αφορά στα δημιουργήματα, στα ανθρώπων έργα, γιατί είναι κάτι υποκειμενικό. Επίσης δεν μπορώ να πω πως ο Χ γράφει καλά κι ο Ψ όχι. Για μένα όσοι γράφουν είναι μάγκες κι άξιοι άνθρωποι και για προσοχή και για προστασία. Προσωπικά ο Γιώργος μου αρέσει, -αυτό μπορώ να το πω- και σα μόνο ψεγάδι που θα του 'βρισκα, είναι πως γράφει μεγάλα ποιήματα κι ίσως αυτό είναι μείον. Αλλά και πάλι δεν μπορείς να υποδείξεις σε κανένα τι και πώς να γράφει, παρά μόνο να κρίνεις το ήδη γραφέν, έτσι μιλώ για ό,τι βλέπω κι όχι ό,τι «θα 'θελα εγώ να βλέπω», γιατί με αυτό το σκεπτικό δε πάμε μήτε μέχρι τη πλατεία Συντάγματος.

Μου αρέσει γιατί δεν ξέρω τι να περιμένω στην επόμενη «γωνιά» του. Μου αρέσει γιατί μου δείχνει αλλά και μου βγάζει μεγάλην ευαισθησία σαν άτομο. Μου αρέσει γιατί δίνεται δυνατά κι αυτό φαίνεται. Δίνεται στον έρωτα, στη πίκρα, στα πτηνά, στα ποιήματα και στη ποίηση, στην ειρωνεία, στο πάθος, στην απαισιοδοξία, σε όλα. Δε θα δεις στο Γιώργο κάτι μικρό και κάτι που να μην του 'χει ποτίσει ό,τι είχε και δεν είχε. Στα γραπτά του εννοώ φυσικά, γιατί στη πραγματική του ζωή δεν ξέρω, αν και μου 'χει μιλήσει...

Τέλος, μ' αρέσει που 'ναι ένας «Παρατηρητής» όλων γύρω του και τίποτε απ' αυτά δεν τον αφήνει αδιάφορο, ασυγκίνητο κι ασχολείται.

Γατί είναι από τα λίγα που μοιάζουμε και ταιριάζουμε, γραπτικώς. Θα του πω λοιπόν αυτό που μου 'χε πει κάποτε μια πρώην μου: *«Μου αρέσει που ασχολείσαι ακόμα και με τα πιο ασήμαντα και τα κάνεις ιστορίες»*. Και θα προσθέσω τι απάντησα, λέγοντάς το στο Γιώργο, επιπλέον: *«Όχι δεν δίνω αξία στο ασήμαντο, διακρίνω τη σημαντικότητα στο κάθε τι που ίσως κάποιοι –πολλοί ή λίγοι ή κι όλοι- το θεωρούν ασήμαντο, και τη περιγράφω»!*

Περιεχόμενα

- 3 Η αρχή της τρικυμίας
- 5 Δεμένοι
- 7 Η καρφωμένη προσευχή
- 10 Σιωπηλή διαμαρτυρία
- 14 Ευχαριστώ την χώραν μου
- 16 Πλοηγός
- 20 Ένα πουλί πάνω σε σύρμα
- 23 Το εισιτήριο
- 26 Ένα στρέμμα υπόγειο
- 29 Να γιατί δεν θα παλέψω
- 31 Για πες μου
- 34 Όχι
- 37 Η μοναχικότητα της απέραντης και εύφορης
κοιλιάδας
- 40 Διάττοντες έρωτες
- 42 Πολιτεία
- 44 Στις σόλες
- 52 Μέσα στον έρημο σταθμό
- 53 Αιμόφυρτα πτύελα
- 57 Επίλογος "Επέκεινα"
- 60 Ο Πάτροκλος Χατζηαλεξάνδρου για το «Φυγεῖν
ἔστί»

Ο Γιώργος Κόκκινος ξεκίνησε τη συγγραφική του δραστηριότητα το 2004 κι έκτοτε συνεχίζει να γράφει αποσπασματικά, στιχουργήματα αποκλειστικά στο διαδίκτυο ως διαδικτυακός εραστής της τέχνης. Είναι μέλος της ΠΕΛ από το 2007 και έχει στο ενεργητικό του το Γ' Βραβείο ποίησης του διαγωνισμού της ΠΕΛ για το έτος 2006. Γεννήθηκε στην Κηφισιά Αττικής τον Σεπτέμβρη του 1977 και ζει ακόμα στην Αθήνα, έχοντας επιπλέον στο ενεργητικό του δημοσιεύσεις σε λογοτεχνικά περιοδικά (έντυπα και του διαδικτύου) καθώς και συμμετοχές σε επετειακά-ετήσια ημερολόγια και ανθολογίες ποίησης.

